

Arrest

nr. 171 242 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet met name zijn vrees voor de Taliban. Daarnaast vreest hij ook Daesh.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 154.271 van 12 oktober 2015 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeker zijn asielrelaas.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: de originele taskara van zijn vader, een document van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, een bewijs van het Ministerie van Defensie, drie foto's waarop hijzelf, zijn vader, zijn moeder en zijn grootmoeder te zien zijn, de werkbadge van zijn vader en de enveloppe waarin deze stukken werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker haalt aan dat zijn vader een officier is en verwijst daarbij naar de UNHCR Guidelines. Daarnaast merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd, in gebreke.

Verzoeker poneert dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de bijkomende stukken die zouden moeten aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan, op een deftige wijze te onderzoeken. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om valse of vervalste (juridische) documenten te verkrijgen in Afghanistan, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

4.3. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar verzoeker meent dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden in het licht van de te verwachten evolutie vermits door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014, de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen.

Waar verzoeker poneert dat de opmars van IS een ander probleem is die men zorgvuldig moet onderzoeken alvorens een intern vluchtalternatief in te roepen, merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS openlijk en militair aanwezig is in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Aan asielzoekers afkomstig uit deze regio kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. De Raad merkt op dat Jalalabad bovendien nog steeds een toevluchtsoord blijft voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert dat het voorgestelde intern vluchtalternatief niet toegankelijk is voor hem en verwijst hierbij naar een aantal rapporten. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten."

Voorts stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op grond van een individuele analyse en grondige afweging van de omstandigheden eigen aan de zaak tot het besluit gekomen is dat verzoeker over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Zulks blijkt overigens genoegzaam uit de bestreden beslissing waar het volgende werd toegelicht: "Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U bent een gezonde, meerderjarige man die zowel het Pashtou als het Dari machtig is (CGVS, 24 maart 2015, p.1). U verklaarde ook Engels te spreken. U zei dat u in het zevende jaar zat toen u Afghanistan verliet. Gezien de vaststelling dat u ouder bent dan u zich voordoet, kon worden vermoed dat u zelfs langer naar school bent gegaan. Voorts leek u op meerdere wijzen vertrouwd met de stad Jalalabad. U zei afkomstig te zijn van Nahre Shahi, een dorp dat volgens de informatie en volgens uw verklaringen dichtbij Jalalabad ligt. Het grootste deel van uw familie woont in de stad Jalalabad. Uw vader zou er twee broers en twee zussen hebben. Uw moeder heeft er ook drie zussen en een broer (CGVS, 24 maart 2015, p.12). Dat al uw ooms en tantes in Jalalabad wonen, laat toe te veronderstellen dat u in geval van terugkeer kan rekenen op een netwerk in deze stad. U vermeldde ook twee neven die in Jalalabad woonachtig zijn. Uw neef N.(...) K.(...) stuurde u de nodige documenten per post (CGVS, 24 maart 2015, p.15), een andere neef (S.(...) genaamd) regelde een smokkelaar die u naar hier bracht (CGVS, 24 maart 2015, p.16,17). Het lijkt bijgevolg logisch dat zij u ook zullen bijstaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Voorts heeft u verklaard dat u sedert een jaar in een privé-instelling in Jalalabad onderwijs genoot. Er mag dan ook worden verondersteld dat u de stad enigszins kent. Verder bleek uw familie over enige financiële slagkracht te beschikken. Zoals reeds opgemerkt kon u het zich veroorloven de lessen te volgen in een privéschool, waar het onderwijsniveau hoger zou liggen (CGVS, 24 maart 2015, p.3). U verklaarde ook dat uw familie uw reis betaalde en daar een stuk grond voor verkocht. Echter, uit uw verklaringen bleek ook dat uw familie nog in het bezit is van een eigen huis en een stuk grond (CGVS, 24 maart 2015, p.17). Gezien deze vaststellingen kon men concluderen dat u niet enkel een uitstekende talenkennis en een zeker opleidingsniveau heeft om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt." Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat: "Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u uitdrukkelijk dat u daar zou kunnen wonen indien u geen problemen met de Taliban zou kennen (CGVS, 24 maart 2015, p.17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd." In het met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 154.271 van 12 oktober 2015 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad had.

Daarenboven dient nogmaals te worden beklemtoond dat blijkens de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013, het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Overigens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad zoeken, terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschattingen van de Raad en van de commissaris-generaal betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Tijdens onderhavige asielaanvraag louter het tegendeel poneren, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Het komt evenwel aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen of te ontcrachten, waar hij echter in gebreke blijft.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

5. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 mei 2016, wijst verzoekende partij vooreerst op haar profiel. Zij licht toe dat zij de zoon is van een militair die tewerkgesteld is bij de inlichtingendienst. Verzoekende partij wijst er op dat zij ter ondersteuning documenten heeft ingediend. Zij hekelt de wijze waarop fotokopieën enerzijds niet aanvaard worden en anderzijds originelen maar een beperkte bewijswaarde hebben. Op welke wijze moet een asielzoeker dan zijn relaas aantonen? Zij is van oordeel dat documenten afwijzen zonder onderzoek niet kan, zodat haar zaak teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor een onderzoek van de documenten. Verzoekende partij vervolgt dat haar vader zich wel kan verdedigen aangezien hij gewapend is en getraind is, terwijl hij, de zoon, nog piepjong is en een gemakkelijk slachtoffer is. Wat betreft de foto's die zij heeft neergelegd, wijst verzoekende partij er op dat geen enkele Pashtoun zal toelaten dat zijn vrouw op de foto gaat samen met een vriend of kennis. Zelfs al zou het zijn oom betreffen dan nog dient verzoekende partij een vrees voor vervolging te koesteren aangezien het dezelfde familie betreft. Wat de subsidiaire bescherming betreft wijst verzoekende partij er op dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief in Jalalabad.

Zo licht zij toe dat Jalalabad niet relatief veilig is, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld en dat er veel aanslagen zijn op de weg tussen Kabul en Jalalabad.

Tot slot wijst zij er op dat zij ook niet via de luchthaven van Jalalabad kan terugkeren naar haar land van herkomst aangezien in deze regio sprake is van willekeurig geweld.

Waar verzoekende partij wijst op haar profiel en toelicht dat zij de zoon is van een militair die tewerkgesteld is bij de inlichtingendienst, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker haalt aan dat zijn vader een officier is en verwijst daarbij naar de UNHCR Guidelines. Daarnaast merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd, in gebreke.”* Met de loutere herhaling dat haar vader als militair bij de inlichtingendienst is tewerkgesteld, ontkracht verzoekende partij de grond dienaangaande in de beschikking niet.

Verzoekende partij gaat ook niet verder in op de vaststelling dat geen geloof wordt gehecht aan haar relaas. Zo wordt in arrest nr. 154.271 van 12 oktober 2015 het volgende gesteld: *“Dat hij niet op gedetailleerde wijze over het werk van zijn vader kan vertellen omdat zijn vader hierover niet sprak met zijn familie, is een loutere post factum-verklaring. Wanneer verzoeker in België internationale bescherming vraagt wegens problemen omwille van het werk van zijn vader, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege informeert omtrent dit werk. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing van verzoeker verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over het werk van zijn vader, doch er wordt terecht opgemerkt dat zijn verklaringen dermate vaag en beperkt zijn, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De vaststelling bovendien dat verzoekers vader die door de taliban werd geviseerd nog steeds aan het werk zou zijn terwijl verzoeker die helemaal niets met de inlichtingendienst te maken heeft naar België moest reizen om zijn leven te redden is op zich alleen al voldoende om de geloofwaardigheid van het relaas aan te tasten. Dit geldt des te meer nu met verzoekers vertrek de problemen voor de rest van het gezin zouden zijn opgelost terwijl de oorsprong van alle problemen net in de functie van verzoekers vader bij de inlichtingendienst gelegen was.(...)”*

Betreffende verzoekende partij haar kritiek omtrent de wijze waarop fotokopieën enerzijds niet aanvaard worden en anderzijds originelen maar een beperkte bewijswaarde hebben en haar argument dat documenten afwijzen zonder onderzoek niet kan, zodat haar zaak teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor een onderzoek van de documenten, stelt de Raad vast dat *in casu* wel degelijk en afdoende met de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten rekening werd gehouden. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot die stukken in de bestreden beslissing en in de beschikking van 10 mei 2016 wordt vastgesteld. Er dient op te worden gewezen dat het Commissariaat-generaal en derhalve ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 154.271 van 12 oktober 2015 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat corruptie er welig tiert en er zeer veel vervalst wordt, kan aan de door verzoekende partij in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat haar vader zich wel kan verdedigen aangezien hij gewapend is en getraind is, terwijl hij, de zoon, nog piepjong is en een gemakkelijk slachtoffer is, herhaalt de Raad dat uit bovenvermeld arrest het volgende blijkt: *“De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (...) (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt, gelet op zijn vage en gebrekkige verklaringen, dat zijn vader bij de Afghaanse inlichtingendiensten werkt, (...) De vaststelling bovendien dat verzoekers vader die door de taliban werd geviseerd nog steeds aan het werk zou zijn terwijl verzoeker die helemaal niets met de inlichtingendienst te maken heeft naar België moest reizen om zijn leven te redden is op zich alleen al voldoende om de geloofwaardigheid van het relaas aan te tasten. Dit geldt des te meer nu met verzoekers vertrek de problemen voor de rest van het gezin*

zouden zijn opgelost terwijl de oorsprong van alle problemen net in de functie van verzoekers vader bij de inlichtingendienst gelegen was.”

Waar verzoekende partij stelt dat geen enkele Pashtoun zal toelaten dat zijn vrouw op de foto gaat samen met een vriend of kennis en dat zelfs al zou het haar oom betreffen zij een vrees voor vervolging dient te koesteren aangezien het dezelfde familie betreft, merkt de Raad op dat het feit dat verzoekende partij met haar vader/moeder/tante of oom op de foto staat niets wijzigt aan de vaststelling dat aan haar relaas, namelijk dat zij haar land van herkomst diende te ontvluchten omwille van de tewerkstelling bij de inlichtingendienst van haar vader, geen geloof wordt gehecht.

In zoverre verzoekende partij betoogt dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief in Jalalabad, dat zij niet naar Jalalabad kan terugkeren aangezien het daar niet relatief veilig is, dat er veel aanslagen zijn op de weg tussen Kabul en Jalalabad en dat zij ook niet via de luchthaven van Jalalabad kan terugkeren naar haar land van herkomst aangezien in deze regio sprake is van willekeurig geweld, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...) Verzoeker poneert dat het voorgestelde intern vluchtalternatief niet toegankelijk is voor hem en verwijst hierbij naar een aantal rapporten. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: “Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS